

- Copii? Copii!! Carl? Belacqua? Mă auziți?! Strigă Rick, dând cu pumnul neîncetat în peretele prăfuit.

Torțele luminau slab chipul distrus de disperare al tatălui îndurerat. Era mult prea singur. Copiii săi erau pe cont propriu într-un templu periculos, iar el nu știa cum să ajungă la ei, să-i îmbrățișeze strâns și să îi apere de orice primejdie.

- Ce-a fost în capul meu?! se întreba bărbatul, sprijinindu-se de perete. Locul ăsta e atât de sălbatic, de

crud, de exasperant... Ce ar trebui să fac? Nu pot suna pe nimeni aici! Și nici nu mă pot întoarce în Samedî Graham să chem echipele speciale! Nu fără ei!

Rick încerca în continuare să spargă zidul, dar fără rezultat.

- Trebuie... Trebuie să îi caut. E singura soluție. Nu îi pot lăsa aici! a spus el, dând cu pumnul în zid pentru ultima dată.

În spatele său era un hol care se împărțea în trei căi diferite. A străbătut în liniște holul tăcut și s-a oprit în fața celor trei cărări. Se uita concentrat la fiecare tunel, ciulindu-și urechile pentru a auzi orice sunet.

- Cel din mijloc, îi șopti o voce tremurândă.

Rick își acoperi ceafa, acum încinsă, cu palma sa cea rece. Iritat, se uită în jur după presupusa persoană care îi șoptitise răspunsul.

- Puteam să jur că am auzit pe cineva... zise confuz. Probabil că era vreun wren. Nu pot avea încredere în ei.

Se uită pentru ultima oară la cele trei căi și o luă pe cea dreaptă.

- Ca să nu încep cu stângul, mai bine să merg pe calea cea dreaptă și NU pe cea aleasă de... oricine mi-a șoptit-o la ureche. Totul va fi bine. Îi voi găsi. Sunt încrezător!

Pe drumul zgomotos din cauza șoptelilor tainice nu era nicio torță, nicio sursă de lumină. Rick își con-

tinua drumul, fluierând o melodie de adormit copii, cu o lanternă în mână. Încerca să nu se gândească la toate creaturile care se ascundeau în acel întuneric cuprinzător, deși tremura de frică. Un pas greșit și urma să piardă totul.

- Ia te uită ce avem aici! strigă o voce subțire din întuneric. Un explorator pierdut, ce trist! Crezi că ar fi destul de capabil să ni se alăture?

- Exclus, răspunde o voce răgușită. Îi e atât de frică încât abia că se mai ține pe picioare! Uită-te la el, e un ratat... Totuși, ar fi un funcționar pe cinste.

Rick se uita dezorientat la siluetele întunecate care se evaporau și apăreau în altă parte de la o secundă la alta.

- Răspunde odată! Sau... Te speriem cumva? zise vocea subțire, râzând zgomotos.

- Eu...eu... se bâlbâi bărbatul, luminând cu lanternă sa corpurile deformate și fantomatice.

- Tu? Tu ce? A, ce-mi place tipul ăsta! Hai să-l luăm cu noi mai repede! chicoti vocea groasă.

Silueta transparentă se învârtea în jurul lui Rick, râzând neîncetat. Acesta încerca să fugă, dar era împietrit de frică.

Torțele se aprinseră din senin, iar Rick putu urmări în sfârșit mișcările wrenelor.

Una dintre ele se opri în fața sa și se materializă: era o față la fel de înaltă ca el, cu părul cârlionțat și castaniu lăsat pe spate. Zâmbea viclean, arătându-și dinții ascuțiți. Îl privea intens pe Rick, cu ochii săi

roșii ca un trandafir smuls dintr-o grădină și lăsat să se usuce. Părea foarte tânără, chiar ca o adolescentă, dar pielea sa era palidă, de porțelan, lipsită de orice rid.

- Îți place de mine acum? Ar fi bine să privești mai bine chipul meu, căci va fi singurul lucru pe care-l vei vedea pentru tot restul vieții tale patetice! strigă fata în fața lui Rick.

O umbră acoperi fața wrenei, care se retrase îndurerată. Nu era orice umbră, ci chiar cea a lui Rick: inexplicabil, umbra sa acționa singură. Învăluia wrena disperată, care încerca din răputeri să își schimbe forma. Cealaltă nu era de găsit nicăieri, probabil că se retrăsese înainte de venirea umbrei misterioase.

Rick privea înfricoșat cum propria sa umbră se lupta cu o wrenă care nu putea scăpa de întunecimea siluetei care o acapara.

După un ultim strigăt ascuțit, wrena dispăru. Rick se uită îngrozit la umbra sa care acum îi imita poziția, dar pe peretele greșit. Când își dădu seama că nu se afla unde trebuie, se mută într-o fracțiune de secundă pe peretele opus.

- Tocmai ai încercat să te prefaci că nimic din ce am văzut nu s-a întâmplat? întrebă Rick, sperând să primească un răspuns.

- Da, dar nu mi-a ieșit, răspunse totuși umbra de pe perete.

- A, măcar ai spus ceva! Nu voiam să par nebun

vorbind, știi tu... la un perete fără să primesc vreun răspuns. Sau, dacă stau bine să mă gândesc... am înnebunit cu totul pentru că am început să conversez cu propria-mi umbră! Rick se uita în gol.

- Nu ai înnebunit... Știi, așteptam o mulțumire dar nu cred că mai vrei să... conversezi cu „propria-ți umbră”.

- Nu, vreau! Adică... Mulțumesc pentru că m-ai salvat. Nu credeam că voi ajunge să spun asta vreodată, dar chiar îți mulțumesc, umbră.

- Oricând. Practic, nu sunt umbra ta, ci doar pot lua forma umbrei tale sau a oricărui alt obiect din jurul meu, dar cu plăcere. Nu pot suporta creaturile astea... spuse umbra, așezându-se lângă Rick.

Era la fel de subțire ca o foaie de hârtie, dar nu se juca atunci când venea vorba de luptă.

- Dar... cum? Ce ești tu mai exact? întrebă Rick nedumerit.

- Sunt blestemat, pe scurt. Pe lung, ar fi mai bine să te așezi. Va fi o poveste lungă.

Rick se așeză lângă umbra sa și, oricât de ciudat ar suna asta, începu să asculte cu atenție povestea sa.

- Obișnuiam să fiu o putere semnificativă pentru creatorul meu, Ven. Intram destul de des în sufletele oamenilor, mă adăposteam în visele lor și deveneam o parte din ei. Astfel, ei căpătau puteri supraomenești al căror scop era de a ajuta lumea. După ce săream dintr-un suflet în altul pentru generații, mă întorceam. Știi, odată ce ieși contactul cu atâția oameni capeți...

sentimente. Sentimentele sunt singurul lucru pe care Ven nu le va înțelege niciodată, dacă stau să mă gândesc... Mă rog, după câteva secole în care n-am făcut mai nimic mi s-a spus planul tatei de a o închide pe Aluga pentru că a interacționat cu oamenii. Am încercat să îl conving, dar cum spuneam, nu mă putea înțelege pentru că nu avea niciun sentiment. Când a aflat cât de revoltat am fost când descendenții Alugăi au fost transformați în ... cheștiile astea... m-a pe-depsit.

- Te-a transformat într-o umbră?

- E mai complicat decât pare. Eu, fiind o parte din el, am un temperament vulcanic. Logic. Mereu am vrut să fac totul în felul meu, să mă descurc singur. El m-a blestemat închizându-mă aici și chinându-mă. Pentru o eternitate trebuie să depind de ceva, de cineva. Fără lumină și fără un obiect pe care îl pot înfățișa, aș dispărea pentru totdeauna. Voi rătăci prin templu până când Aluga va fi găsită.

- Dar de ce nu poți suporta wrenele?

- Pentru că sunt transformate de Ven. Orice e legat de el mă disperă, înțelegi? Nu le pot ajuta cu nimic. Au fost create să caute, să plângă și să se înmulțească. Nu pot suporta să văd din ce în ce mai mulți oameni transformați în wrene. Nu pot salva pe toată lumea, dar îmi doresc să o fac. E visul meu. Cu optimism merg mai departe. Sper în fiecare clipă că va veni momentul în care totul se va termina și mă voi întoarce, voi continua să invadez mințile oamenilor

speciali și îi voi ajuta să protejeze lumea.

- Dar dacă Ven nu te va accepta? Dacă te va face să dispari?

- Blestemul e înlăturat dacă templul e distrus, a

promis. Promisiunile sunt sacre chiar și pentru forțe ca el, răspunse umbra.

- Și voi faceți promisiuni? Chiar dacă aveți sentimente sau nu? Asta e ciudat... spuse Rick îngândurat. Și eu am făcut o promisiune. Copiilor mei dragi. Le-am promis că îi voi proteja, dar i-am pierdut. Îmi e atât de frică, umbră. Nu vreau să îi pierd.

- Îți promit că te voi ajuta, doar că trebuie să mă ascuți, nu cum ai făcut atunci când trebuia să alegi calea pe care trebuia să o urmezi...

- Dar nu știam că ești tu! Credeam că e o wrenă! zise Rick bosumflat.

- E în regulă, ai fost vigilent. Și apropo, îmi poți spune Adumbre.

- Adumbre... Îți promit că totul va fi bine!.

- Ce promisiune puternică... pe care nu știu cine ar trebui mai degrabă să o indeplinească, zise umbra impresionată. Haide, avem niște copii de salvat.

Rick se ridică de pe pământul rece și își continuă drumul spre Carl și Belacqua, cu chipul luminat de torțele de care depindea Adumbre, umbra părăsită.